

INGMAR KARLSSON:

FREDEN – HOT MOT FUNDAMENTALISTERNA

”Inget krig utan Egypten, ingen fred utan Syrien” konstaterade Henry Kissinger. För var och en som satt sig in i mellanösternfrågan är detta ett självklart konstaterande. Enligt Gunne Jacobsson ingår Kissinger därmed, bl a tillsammans med mig, i president Assads fanclub. I min bok ”De obotfärdigas förhinder” (1987), som Jacobsson åsyftar, hävdar jag att en palestinsk stat är en förutsättning för Israels överlevnad som demokrati och att även Golanfrågan kan lösas på ett sätt som tillgodoser Israels krav på säkerhet.

Nu har fredssamtal kommit i gång i båda dessa frågor. För många upplevs detta som ett hot. Det är en händelse som ser ut som en tanke att Jacobsson skriver sin artikel samtidigt som Per Ahlmark i Expressen gått till lika våldsamma som lögnaktiga attacker mot samma bok.

Ahlmark är kanske rädd för att den skog han planterat på ockuperad mark skall hamna i Palestina. Jacobssons rädsla för att Golanfrågan skall lösas kan endast

bottna i sympatier för Begins och Shamirs planer på ett ”StorIsrael”. Hans förvirrade resonemang visar hur lätt extremister kan bli allierade från sina olika utgångspunkter. 10–20 000 ”oliktänkande” syrier massakrerades av Assad i Hama 1982 skriver Jacobsson. Jag besökte själv Hama efter massakern som en av de första utlänningarna. Förödelsen var enorm och minst 10 000 fick sätta livet till. Massakrerna inleddes av det muslimska brödrskapet som manade till heligt krig från stadens moskeer och tusentals oskyldiga civila slaktades innan Assads elittrupper grep in med den grymhet som karakteriserar dem.

De ”oliktänkades” hat mot Assad bottnade i dennes påstådda undfallenhet mot Israel och i att han aldrig upplåtit Golan för palestinska gerillaattacker in i Israel. Det är hos dessa muslimska fundamentalister som Jacobsson, Ahlmark och alla andra som fruktar en fredlig uppgörelse har sina trognaste stödtrupper.